

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. свят) о 5-й годині по полудні.

Редакція і адміністрація: вулиця Чернецького ч. 12.

Листів приймають ся лише франковані.

Купони повертають ся лише на окреме жадане і за складеною оплатою поштовою.

Редакція не зазначає ніякої відповіді від оплати поштовою.

Передплата у Львові в агенції дневників пасажа Гевсмана ч. 11 в п. к. Староствах на провінції:

на цілий рік К 4 80
на пів року „ 2 40
на чверть року „ 1 20
місячно . . . „ — 40

Поодинокое число 2 с.

З поштовою пересилкою:

на цілий рік К 10 80
на пів року „ 5 40
на чверть року „ 2 70
місячно . . . „ — 90

Поодинокое число 6 с.

Російсько-япанська війна.

Ситуація на полі війни представляє ся тепер по страшній битві під Тюренчен або Тюренчен — як сю місцевість називають російські жерела — як слідує:

Російське військо під командою генералів Завулича і Кашталінського вернуло по битві до Фенванчен, де — як кажуть — вже перед тим було 10.000 російської піхоти, 500 козаків і бригада артилерії. Які були сили Росіян над рікою Ялю коло Тюренчен, годі знати; але коли б була правда, що вони вносили 30.000, то відчиславши всякі страти, можна би припускати, що у Фенванчен стоїть яких 35 до 36 тисяч війська. Фенванчен вже перед тим було сильно укріплене, а тепер взяли ся его ще сильніше укріпляти і дуже легко може бути, що тут прийде до нової битви, іменно же, коли, як зачувати, ген. Куропаткін зможе вислати на поміч зпід Ляояну і Нючвану 20.000. По стягненню всеї помочи під Фенванчен можна би російську армію там числити на 56 до 60.000.

Супротив сеї сили стоїть япанська перша армія під проводом ген. Куроки, котра по битві під Тюренчен пішла за втікачами аж під сам Фенванчен. Ова сама една, ослаблена битвою

і маршами, ледви чи буде могла приступити до нової битви, але буде старати ся держати противника, аж наспіє друга армія під проводом генер. Оку, котра в послідних днях була вже коло Чінампо на кораблях і чекала лиш догідної хвилі, коли би могла вийти на беріг. Кораблі з тою армією мають багато т. зв. сампанів, плитких лодок, котрими можна би й на мілкій воді перевозити ся на беріг. Тота армія, коли ще не висіла, то майже на певно висіде на беріг коло Такушану і звідси буде старати ся обійти російські позиції коло Фенванчена. В таких случаях ледви чи Росіяни могли би держати ся на своїх позиціях і скорше мабуть уступилась би взад на свою головну лінію операційну Ляоян-Мукден. Колиж би Япанцям удало ся висадити ще й третю армію на беріг десь коло Нючвану, то ген. Куропаткін зважов би ся тоді в тім прикрім подженю, що мусів би вести бербу на три фронти. Як розвине ся дальший хід війни, годі знати, але то рич певна, що битва під Тюренчен закінчила ся не лиш страшною поразкою Росіян, але й дала тепер Япанцям можливість укладати дальший хід кампанії так, як сні того хотять і дальші побіди або невдачі будуть вже у великій мірі зависіти виключно лиш від їх стратегії.

Що страшна перша поразка Росіян на суші настала наслідком виви російських командувців, о тім здаєсь нема й сумніву. Уже

тепер розійшла ся чутка, що ген. Завулич ділав на власну руку і проти волі ген. Куропаткіна. Кажуть навіть, що Завулич дістав вже димісію. Але коли би Завулич ділав навіть з вишого приказу, то на него спадає вина за злу команду. Із звітів ген. Куропаткіна і Кашталінського показує ся, що резерви стояли за далеко і не могли завчасу прийти на поміч заатакованим передним лініям. Завулич висіла з резерви батарею полковника Муравського на поміч ген. Кашталінському, а той відсилав батарею назад до резерви, бо очевидно переконаний, що она не зможе держати ся. Батерія вандрує то сюди то туди межі двома командантами, аж на конєць приперли єї і ще один полк Япанці і стріляють дуже а близька. Із звіту ген. Кашталінського виходить, що Япанці зайшли вже були тоді Росіян з задку і очевидно приперли Муравського підчас его вандрівки назад до резерви. Головні команданти, здаєсь, не виділи, що діє ся, але командант компанії в машиновими карабінами, побачив в якій небезпечности знайшлась батерія Муравського, і на власну руку пішов єму на поміч. Тимчасом полковник Муравський погіб а компанія з машиновими карабінами стратила половину людей і всі коні. Сей вельми характеристичний епізод з битви під Тюренчен може служити за ілюстрацію розладу в команді російської армії і ддятого здаєсь треба уважати за правдивий,

БАТЬКО.

(З сербского — Л. Лазаревича).

Мені було тоді ледви девять літ, ажже не все собі пригадую, але оповім, що затамив. Старша сестра знає все також, але молодший брат — ані слова. Я не дурний єму говорити. Богато і мати мені розказувала — пізніше, коли я вже дещо підріс, єї розпитував. Однак батько мовчав усе завзято.

Одягав ся наш батько з турецька. Стоїть мені перед очима его ноша: „джемадон“ (сорочка) з червоного шовку, а кількома рядами шнурків; на нім обшита шкірою сукманя („дюрче“) із зеленого сукна; шкіряний пояс („сілай“) вишаваний золотом; за сілай застромлений пістолет і ніж в срібній похві з рукояттю із слонової кости; на сілаю довгий шовковий пояс, аваний трамболос, котрого китиця звисає по лівім боці. Сподні з шовковими вишивками і широкі камаші, що вкривали до половини ногу в білій пончосі і плитких черевиках. На голові фез, трехи насунений на ліве ухо, в руці довгий цибух з бурштином, по правій стороні капшук, вишавтий золотом і склянним пядьорьками. Знав стріляти ся!

Що до характеру.... в се вправді мій рідний батько, але коли я вже почав оповідане, годі скривати: то був дивний характер. Гнів не покидав єго майже. Умів лише приказувати, а не виповніти єго приказу — горе тобі! Домагав ся, щоби все було так, як він хоче

— не инакше і щоби ніхто в ніч не сьмів єму противити ся. Коли попаде в гнів, то прохлипає, аж все трясє ся. Лютив ся ізза кожної, хоч би найменшої дрібниці. Захмарить ся тоді, гривє долішню губу, сінає правий вус, морщить брови, а з черних очий виплюють ся искри. Нешастє мое, якби я прийшов тоді і сказав єму, що не умів лекції!

Зовсім не розумію, чому я так єго бояв ся. Припустім, що ударив би мене, ну, то й щож? Але я бояв ся тих єго очий: коли ними блисне, мамохить тремтати, як осика.

Сьміяв ся мало коли і зовсім не так, як інші люди. Тяжю, раз держить на колінах єго малого братчика. Дав єму бавити ся геденником, а мій Дьобіца хоче конче встромити годивник батькови до рота і кричить погід небеса, що рот не хоче отворити ся.

Ми з сестрою аж кладемо ся від сьміху і батька се мабуть сьмішило; єму отворили ся трохи уста з лівої сторони і рівночасно коло лівого ока шкіра трохи зморщила ся. І се була вже незвичайна рідкість; батько сьміяв ся в той спосіб навіть тоді, коли стало ся щось таке, від чого інші зі сьміху трехи не тріскали.

Коли умер мій стрий, з котрим батько вів до спілки всі інтереси і котрого дуже любив, всі ми — тітка, мати, дівчора — в плач, крик, зойк, а мій батько, немов нічо не стало ся. Ані сльозинки не видав, ані не захмарив ся. Лашень, коли тіло вносили в дому, затрясла ся батькови нагло долішня губа і дрожала, дрожала... Опер ся о двері, білий як полотно і мовчав.

Що сказав, не відделикав того ні за що і ніколи, хочби сам того слова мав жалувати. Пригадую собі добре хвалю, коли вигнав Проку із служби. Видко було, що жадує, але слова відделикати не хотів. Зі всіх слуг того Проку любив найбільше. Раз лише ударив єго за то, що коли точив з бочки ракію, зле заткав чіп і тому пішло марно багато напою. Ніколи єго більше ані пальцем не рушив. Вірив єму у все, послав єго на село по гроші до довжників і т. д. А знаєте, за що єго прогнав? За нічо, бачив єго, як грав в „крейцара“.

Стало ся то ось як. Прийшов Прока в день св. Юра до склепу, щоби відновити з батьком умову. Батько добув девятьдесять крейцарів і каже:

— Мавш, ось тобі заплата! Більше тебе не потребує, іди, пошукай собі такого місця, де будеш міг доволі забажати ся в крейцара!

Прока насунув фез на очи, заплакав гірко і став перепрошувати. Батько був зворушений, я бачив се добре, але думаєте може, єму простав? Де там! Добув лиш ще дуката і даючи єму, сказав:

— Мавш і забирай ся!

Відійшов Прока, а батько стратив найліпшого слугу.

Ніколи не жартував ані з нашими дітьми, ані з нашою матерю. Не можна сказати, щоби єї — як то між людьми буває — коли бив. Ні, але був супротив неї холодний, гнівний, загонистий гірше як чужий. Ніколи з нею разом

принесений семи днями газетами, відзив Ген. Куропаткіна, котрий мав сказати: „Людей, людей мені дайте!“

Про завяте Нючану Японцями і про виступлене їх на беріг в тих сторонах нема ніякої вісти, котра би то потверджувала або й заперечувала. З російської сторони нема також потвердження що до завалення кораблями в'їзду до Порт Артура, але вісти з японських жерел обетают рішучо при тім.

З Лондону доносять іменно: Всі депеші з японських жерел доносять, що ві второк по полудни серед густої мраки удадо ся Японцям замьнути в'їзд до Порту Артура. Они узяли до того великих пароходів наладованих величезним камінем і матеріялами вибуховими. Команданти тих кораблів одержали приказ, щоби без взгляду на можливі страти в людех старали ся виплутати як найдалше до в'їзду портового і аж там затопити кораблі. Приказ той виконано з великою точністю. За потвердження сеї вісти з російської сторони можна уважати хіба в'їзд адмірала Алексієва і вел. кн. Бориса в Порт Артура.

Н О В И Н И

Львів дня 6-го мая 1904.

— **Іменована.** П. Намістник призначив комісаря пов. Тад. Пйонткевича до служби в старостві в Перемишлі. — Президія краєвої Дирекції скаргу іменувала канцелярських офіціалів Андр. Мацькова, Гевр. Геллебранда, Фер. Сливинського, Мих. Стецяка, Мар. Кочерского і Леоп. Доманьского канцелярськими ад'юнктами, а канцелістів Кар. Ебергардта, Володим. Брилинського, Ад. Кадлеца і Мих. Бражеса канцелярськими офіціалами. — В львівській прокуратурі скаргу іменовані: секретар др. Леонард Шгарк радником, ад'юкт др. Евг. Бартель секретарем, а канцеліст др. Володкел Шидловский ад'юнктом.

— **Впр. Митроп. гр. Шептицький** вибирає ся на канонічну візитацію чотирох деканатів, з котрих першим єсть деканат унівський. Візитація розічне ся вже в суботу приїздом Митрополита до Курович в перемишлянським повіті.

— **Інтронізація новоіменованого єпископа** Преосв. Хомишина має відбутися — як доносять часописи — в першій день Зелених свят, т. е. дня 29 мая.

— **3 Копичинець** пишуть нам: Дня 2 червня 1904 р. відбудуть ся надзвичайні загальні збори тов. „Руский Народний Дім Воскресеніє в Копичинцах, Тов. зареєстрованого з обмеженою поручкою“ з слідуєчим дневним порядком: 1) о годині 9 Богослуженє в місцевій церкві парохіяльній „на Горі“ в Копичинцах. 2) О год. 11 похід з церкви на площу будови і посвяченє каменя угольного. 3) Загальні збори, котрих місце означити ся на площі з слідуєчим порядком: а) Звіт Дирекції, б) внесенє Дирекції, в) внесенє членів. — Родимці! З огляду на важність справи і на некучу потребу довершеня вже сего року наміреної будови власного дому, надіємось, що П. Т. руска суспільність як місцева так доохрестна, інтелігенція духовна і світська, міщанство і селянство з цілого повіту гусятинсько копичинецького являть ся в многих тисячах на нашім народнім торжестві.

— **3 Підгаєць.** Загальні збори філії Просвіти в Підгайцях відбудуть ся 13 мая о 2 год. з полудни з порядком дневним: 1) Звіт виділу філіяльного, 2) звіти Читальні „Просвіти“, 3) вибір нового виділу і 4) внесенє членів.

— **† Маврикий Йокай**, славний мадярський поет і повістелісатель, помер вчера в Будапешті. Йокай уродив ся в р. 1824 в Коморні. В році 1846 став адвокатом, але з часом віддав ся цілковито писательству. В революційнім руху 1848 р. брав дуже живу діяльність. Яко писатель був дуже плодотворний і написав до 300 томів вселякого змісту.

— **Подвійний похорон.** Незвичайний був похорон япанського капітана корабельного Гіроше. Ховали єго рівночасно і в Токіо і в Порті Артура. Гіроше, як звістє, погіб геройскою смертю підчас нищення брандерів в Порті Артура. Частину тіла забрали Японці, а другу частину відвезли Росіяни на водах Порту Артура. В Токіо відбув ся похорон з

великою парадю. Рівночасно з порученя намістника Алексієва поховано і в Порті Артура другу частину тіла команданта Гіроше. В відданю військових почесній брали участь російські достойники і цілий гарнізон кріпости. Так отже оба неприятелі віддали однакову честь відвазі героя.

— **Загальні збори членів товариства** помочі убогих церков імени св. Ап. Петра відбули ся дня 26 цвітня с. р. в музею рускокат. духовної семинарії у Львові під проводом о. Корнїля Дудкевича, пароха в Плугові, в присутности ВПреоєсв. Митрополита Андрея, членів львівської Капитули, делегатів філії товариства і численно аібраних членів товариства. Збори відкрив о 4 год. по полудни предісатель товариства, Впр. о. крїл. Т. Пюрко відповідною промовою. По виборі предісателем зборів о. Дудкевича, котрий покликав на секретарів оо. Феліса із Скнилова і Ів. Давидовича зі Львова, приступлено до дневного порядку. Зібрані вислухали звіти секретаря о. Т. Яреми о діяльності виділу і звіту касира о. Мохначького о стані каси з кінцем 1903 р. Відтак на внесенє о. Пачовского в імени надазраючої ради уділено виділові абсолюторію і висказано єму признанє за ревну і успішну діяльність. На підставі реферату совітника п. Грабовенського зі сторони виділу, рішено по дискусії зміну деяких §§. статута, на підставі котрої то зміни між иншим може вадлі уділяти крім безповоротних також і зворотні запомоги церквям і увільняти членів селян від вписового, загальні збори вибирають на будуче управляючий виділ на один рік, а на ма три роки: Постановлено також, що коренний фонд має так довго побільшати ся, доки не осягне суми 2000 К (замість дотеперішних 6000 К) річних відсотків, а то тому, що філії товариства мають свої осібні коренні фонди Предложено о. дек. Танчаківского, щоби підвишити церквям яко членам основателям квоту одноразового датка із 50 К, а яко дійсним членам членам річної вкладки із 5 на 10 К, відкинено, а рішено інтерпетуваати § 4, 3 і § 5, 2 в сей спосіб, що церквям не можуть бути членами основателями. Рішенє проекту регуляміну для виділу, предложеного сов. п. Грабовенським відложено. Із чистого доходу

не виходив, а она не сміла би навіть єго о се просити. Не терпів, щоби мішала ся до торговлі або иньших єго інтересів.

Відзиває ся раз до него мати:

— Дмитре, чому не хочеш дати Становзі рачі? Незабаром будемо мати нову, деж єї по... Але батько сейчас крикнув:

— Ти голодна, чи що тобі треба? Гроші в твоїх руках, а як тобі їх нестане, скажи мені, але до моїх інтересів не смій мішатись!

Треба було мовчати.

З ніким взагалі довго не говорив. В каварні мав своє власне товариство і лише там часами розмовляв трохи більше. Дуже шанував кума Ілію. Був то одинокий чоловік, котрий смів єму говорити без обиняків, що хотів і котрого батько навіть трохи бояв ся. Наші діти і нашу матір любив, нема що казати, видно се було зі всего, але поводив ся з нею дуже остро. Не можу собі пригадати, щоби зрадив коли супротив нас якесь ніжнійше чутство. Накривав нас впряді в нічє, коли ми часом скидали із себе кофдри, забороняв наближати ся до керниці і лазити на дерева. Але то ще не доказує нічого. Так само роблять і инші батьки, але они купують понадто своїм дітям і цукорки і золочений папір і гумові мячі, котрі скачуть вкше тополі...

До церкви ходив батько лише на св. Юра, а до каварні шо вечера. Зараз по вечера бере цибух під паху, капчук за пояс і гайда. Вертав звичайно в літі о девятій, в зимі навіть скорше, однак лучало ся раз-у-раз і то, що північ вже давно вибила, а єго нема і нема. Відна мати і сестра журжили ся тим, — а тоді не мав понятя про се, що то є забава. Женщини не засипляли ніколи перед єго поворотом, хотяй би се було над рямом. Сидять на постелі і не сміють навіть свічки засвітити, бо страшенно гнівало то батька, коли бачив, що в хаті горить світло. Коли раз вернув пізно домів, я чув, як говорив:

— Пощо та свічка в тій порі?

— Щоби ти міг розібрати ся, Дмитре — відповіла мати.

— Чи то я сам не змію собі засвітити, або може я паний, що не годеє ві найти?

— Алеж ні, Дмитре, я лиш хотіла...

— Чого хотіла? Хотіла, аби єусіди думали, що маємо мерця в хаті?

Який там мерлець! Думаєте може, що він говорив се на правду? Дуже він там дбав про єусідів. От, просто не хотів, щоби мати знала, коли вертає, але з пересердя не знав, що має говорити. Хотів, щоби мати спала навіть тоді, коли очи до єну не клеїли ся. Ходило о се, щоби міг бавити ся без журби. Видко, почував ся до вина.

Пив мало і лише вино, а на рачію не міг навіть глянути. Навіть каву не дуже любив. Так щож робив по ночах в каварні, спитаєте? От, нещастя то було, тай тільки. Коли б пив, то було би ще піз біди. Але зараз дізнаєте ся. Взоротило се моїй матери жєтє о половину. Бувало так плаче нещасна, що здаєть ся: ось має вже умерти. І пожалувати ся навіть не мав перед ким.

Одної ночи батько вернув дуже пізно домів. Нічо! Другої ночи так само. Ніхто ані чи чирк! Аж нараз мати замічає, що батько без годинника. Наликєна питає:

— А де твій годинник, Дмитре?

Нахмарив ся, глянув на бік і каже:

— Я післав до Білграду до направи.

— Алеж ішов зовсім добре, Дмитре!

— Здаєсь, я ані сліпий, ані глухий і знаю добре, чи годинник іде або ні.

Щож було матери діяти? Замовкла. Жалуєть ся лише потім перед сестрою:

— Ох, я нещаслива! Віддасть він все, що маємо; прийде на старість чуже біле прати!

Иншого знов разу — може була десята, а може ще єї не було — приходять батько з каварні. На голові астраханська шапка, на гру-

дех золотий ланцух заврубшки пальця, за поясом пістолет, окований в срібло, украшений злєтом та дорогими камінями. Вийшов і ми відразу пізнали, що був в добрім настроє. Відобув зза пояса годинник, хотячи ніби побачити, котра година.

Мати спитала:

— Ти відіграв...?

Але зараз стямилась і поправила:

— Чи вже годинник направлений?

— А направлений... — каже.

— А то що за ланцух?

— Ланцух, як звичайно... — сказав, але якось так мягко, лагідно.

— Бачу; але звідки ти єго взяв?

— Купив.

— А та шапка? Лиш наш касєр мав по-дібну.

— І шапку також купив!

— Продав тобі?

— Продав!

— За кілько?...

Тим разом батько так якось зпід лоба глянув на матір, що замовкла.

Став розбирати ся. Сліджу єго зпід ковдри. Добув зза пояса клубок завбільшки кулака і кидас на стіл, аж забрязчало. Самієнські дукати!

— Маєш, — каже до матери — сховай се. — І вийшов до кухні.

Мати взяла звиток двома пальцями, немов брала брудні дитячі пеленки.

— І щож я буду робити з тими грішми? — каже до сестри. — Ого прокляте! Диявольске!... Так само іх диявол взідєс віднесе, як і приніє!...

Бачите з того, що не було тут ані щастя, ані порядного житя. І матір се боліло і ми всі разом з нею терпіли.

Колісь -- розказувала мені пізнійше мати — був то зовсім инший чоловік, та й я немов крізь мрак пригадую собі, як саджав мене

за в. 1903 в квоті 8 658-94 К призначено 10% на корінний фонд в круглій сумі 800 К з тим, що виділ має право ужити сей корінний фонд на позички церквам з пупілярним обезпеченем; а розділені решти квоти 7.858-94 К на запомоги церквам полишено виділові.

ТЕЛЕГРАМИ.

Будапешт 6 мая. Вчора по полудни відбула ся під проводом Є. Вел. Цісаря нарада міністрів, в котрій взяли участь: Др. Кербер, гр. Голузовский, гр. Тіша, Бем-Баверк, Люкач і командант маринарки гр. Спавн.

Будапешт 5 мая. Делегації скликано на день 14 с. м. Вечером др. Кербер і Бем Баверк відіхали назад до Відня.

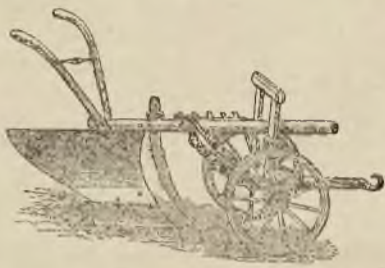
Петербург 6 мая. Кореспондент російської агентстві телеграфічної доносить з Порт Артура під вчорашню датою: Неприятельська ескадра стоїть за островом Ляотіен. До місцевости Пічево прибули японські пароходи перевозові з войском, котре має тут висісти на беріг. Адмірал Алексієв виїхав звідси о 11-тій годині, щоби на приказ царя поїхати до сухопутної армії. Команду над ескадрою обняв поки що адмірал Вітгоф. Тут панує спокій. Великий князь Борис Владимирович виїхав з Порт Артура.

Льондон 6 мая. З Кінчав доносять, що вчора відко там було кілька японських суден і 50 суден перевозових. Коли би Японцям удало ся войско висадити на беріг коло Кінчав, то они замкнули би Порт Артур і від сторони цілечива.

Токіо 6 мая. Ген. Курокі доносить, що по перешуканю поля битви знайдено ще околом 200 ранених і убитих Росіян, а дальше перешукуваня викаже може ще більші страти. Се-

ред взятих в неволю знаходять ся один російський лікар, котрий з припорученя Японців доглядає ранених.

НА ДІСЛАНЕ.

До відомости всіх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза вирабляє? — Різні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднійші, до ужитку найнадійнійші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найліпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найліпше. Коби гроші в руки взяли: йди ма — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курсу; нехай роблять, як ми робим, коло поля гаю ходим! Наші гроші в нас гримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже агент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ошадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вищукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складі усе має, цївник даром посилав. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найліпше, найдешевше, тай ще другим не казати, що найліпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турці під Коломиєю.

на коліна, як робив для мене сопілеи з верби та брав із собою на луку. Але — говорила мати — від коли заприявнв ся з тим касиєром Міцом, з тим Крестом з Маківської улиці, з тим аптекарем Амбредтом і ще кількома иншими, все зміяло ся. Заодно гніваєсь, не любить, щоби про щось его питати. Крикне зараз:

— Не маєш нічо иншого до діла?

Знав добре, що робить але, але то зло так вже его опанувало, що не міг дати собі ради. А преці... — се може виглядає сьмішно — а преці на ділі він був добрим чоловіком, лише так ему якось...

Раз повернув вже досить пізно. Не був сам один. Здивувало се матір. Перейшли подвірє, удали ся до стайні. Чуємо по хвили тупіт і порканє коня. Я не знав, що се мало значить.

Коли незадовго війшов до комнати, я став хропіти; сестра удада також сплячу.

Батько сказав: „Добрий вечер!“ — і змовк.

Мовчать він, мовчить і мати. Ждемо, що буде дальше.

Мати зітхнула і відозвала ся:

— Забрали нам буланого...

— Забрали — відпові.

Знов мовчать, чую лише перериванє і давленє хлипанє матери.

— Дмитре — почала — на Бога, на ту дїтвору нашу закливаю тебе, покинь спілку з чортом. Хто з ним держить, той пропає на тім і на тамтїм сьвітї. Ілянь на того касиєра Йована! Такий то був маючий господар, а нині війшов на то, що скуповує по селах шкірки для жиїв. Не вже хочеш, щоби я на старість збрала о кусник хліба, а дітаска нашї пішли на службу до чужих людей?

І хлипала нещасна, аж мені серце краядо ся.

Але батько як не крикне:

— Чого заклинуєш ся на дітїй і плачеш наді мною? Ревеш за там здохлаком? Завтра, як схочеш, десять таких куплю!

Однак мати плаче ревнійше.

— Та я знаю, Дмитре, що купиш коня, але ті лайдаки все віянци заберуть. Покинь, благодаю тебе, ті прокляті карти! Знаєш, ми власною кровю і потом доробала ся оттого дому, за щож мають якісь злодії вигнати мене з власної хати?

— Але хто тебе виганяє?

— Ніхто ще доси, але виженуть нас певно, як будеш дальше так робити. Прокляте се заняте!

— Тисяч разів я говорив тобі, щоби ти мене не вчила і не ревіла без причини! Чейже я не здурив ще так дуже, щоби потребував жінки за спікуна!

Так мєнали дні за днями, а батько він заодно те саме жите. Приходив часто з кишеними, випханими грїшми. Пускав їх так само. Часом вертав без годинника, без перстєня, без пояса. Але дучало ся, що приносив по кілька годинників та перстєнів. Раз мав в руці пару чебіт, сурдут і тузья срібних ложочок; одного дня притаскав барилку еушеної риби, а одного вечера привів назад буланого, того самого, нашого. На другий день справив ему нову гарну упряж. Запряг его до воза, приставив крісло до дверий нашого сєдегу і поїхав через місто тттрр... аж іскри посипали ся зпід копыт.

Ми, дїтвора, вже привикли до него, лише мати плакала заодно і журила ся. Бо й як не мала журигьсь? Сєден підупав, чєлядники по відходили оден по другім, в нашім домі ішло все як в навіженім, а гроші плили і плили.

(Конець буде).

Г а л я а в к ц и й н а

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартісні, як дорогоцінності, обставу, оружья, дивани, фортепьяни і ввагалі діла штуки і старинности.

Вистава отверта цілий день від 9-тої години рано до 7^{1/2} вечером.

Вступ вільний.

Ліцитації два рази тижнево, в понеділок і в четвер.

Контора виміни

ц. к. уприв. галиц. акц.

Банку гіпотечного.

купує і продає

всі папери вартісні і монети не найточнійшим курсі днешнім, не числячи збіжної провізії.

— „Красвий Союз кредитовий“ видає для руских товариств кредитових потрібні дружє і продає їх по отсех цінах:

1. Книга довжеників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . . 5 "
3. Інвентар довжеників . аркуш " 5 "
4. " вкладників . " " 5 "
5. " уділів . . . " " 5 "
6. Книга головна . . . " " 10 "
7. " ліквідаційна . . . " " 10 "
8. " вкладок щадничек " " 10 "
9. " уділів членських " " 10 "
10. Реєстр членів " " 10 "
11. Зголошеня о позичку штука по 2 "
12. Виказ уморєня позички " " 2 "
13. Асигнати касові " " 1 "

Купувати і замовляти вказуєть в „Красвїм Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Повідомляє ся Р. Т. Вєсч. Духовєнство, що Міський музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекція промислового музея.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З Брухович 6 46, 8-05 рано, 12 39, 3 00 і 4 30 по полудни, 6-00, 8-04 і 9-12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З Янова 8 20 рано, 1-16, 4-45 по полудни, 9-25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10-10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділі і сьвята).

Зі Щирця 9 35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).

З Любіня вел. 11-35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділі і сьвята).

Відходять зі Львова.

До Брухович 7-10 рано, 9 30 і 11 45 перед полуднем, 1-05, 3-35 і 5-05 по полудни, 7 05 і 8 17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До Жовкви 11-10 вечером (що неділі).

До Янова 6-50 рано, 9-15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1-35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділі і сьвята, 3-18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5-48 по полудни.

До Щирця 1-45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).

До Любіня вел. 2-15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділі і сьвята).

МІД знаменитий, десеровий, кураційний, в власній пасіці 5 клр. лиш 6 корон franc. Вода медова найліпше средство на лице. Дарем брошурку д-ра Песельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. Іванчани.

АГЕНЦІЯ ДИВНИКІВ
Ст. Соловйовського
Львів, Пасаж Гавемана ч. 9, — приймає прохумерату і оголошення до всіх дивників краєвих і загальнодержавних. В тій агенції находить ся також головний офіс і експедиція „Варшавського Тижневика ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Газети Львівської“ може прийматися оголошення виключно лише та агенція.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Дністрі“ від огню. Членський уділ 50 К можна зложити в ратах; вишове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затыгати позички на 6 1/2 % за предложенем відповідної гіпотeki або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦІЯХ і иншій купні землі нехай купуючі звертають ся за позичками до „Дністра“.

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 проц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначає ся на добродійні цілі; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	1,444.589 К	Позички	1,330.822 К
Уділи	109.835 К	Цінні папери львівські в банках і на рахунках бінк.	280.681 К
Фонди резервові	21.318 К		

Видання

Руского педагогічного Товариства.

у Львові, ул. св. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Звіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот.
*Забавки 20 сот. *Менажерія 20 сот. *Віточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітей 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Дітчі вигадки ч. I. 60 с. *Дітчі вигадки ч. II. 60 с. *Наші звірята 80 с. *Казки народні ч. I і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Бранчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дов Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ірмів 50 с. Дітвора 1 кор. Звірята домашні 80 с. Приятелі дітей 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Гете-Фрэнк: Лис Микита (третє цільом змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Мелантвенник народний 30 сот., в полотні справлений по 4 сот. Др. А. Кольнер: Коротка історія педагогії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читання ч. I., III., IV. опр. по 40, без справи по 20 с. *Ів. Левицкий: Псалмис. Різдвяні сцени 20 с. *Вол. Шухевич: Злісви школяря 40 сот. *Тарас Шевченко: Кобзар для дітей 30 с. Гордієнко: Картагинці і Римляни 20 с. *Юлі Верне: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. Др. Мих. Пачовский: Замітки до науки рускої мови 60

с., Биливи і думи 20 с. Дзвінок з р. 1894 4 К. Др. Мандибур: Олімпія 40 с. Віра Лебедова: Гостинець дітям 50 с. *Василь В-р. Джанатав Свіфт. Подорож Гулівера до великанів 50 с. *Мальота: Без родиві 80 с., опр. 1 К. 10 с. *А. Глодзінський: Огород шкільний 1 К. 20 с. Сальо: Непос, учебник для III класи гімназії 1 К. 30 с. Kokurewicz Józef: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. *А. К.: Робінзон нелюстрований 20 с. С. Нижанковский: Батько і мати, двоспів з фортепяном 20 с. *Дніпрової Чайки: Коза дерева 50 с. Мапа етнографічна Руси-України 40 с. Барановский: Приписи до іспитів 40 с. Дзвінок з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. Вол. Шухевич: Від Бескида до Андів 20 с. *Ів. Франко: Абу Каземові Капці 40 с. Дзвінок з р. 1901 6 К. Остап Манарушка: Короткий огляд руско укр. письменства 30 с. *Т. Шевченко: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *Ів. Франко: Коли ще звірі говорили, казки для дітей 80 с., опр. 1 К. 10 с. Віра Лебедова: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *Ів. Спілка: На чужині 40 с., опр. 54 с. Стефан Пятка: Дарунок для дітей 40 с., опр. 60 с. *Оповідання для дітей 40 с., опр. 54 с. *Мих. Коцюбинський: Оповідання 40 с., опр. 54 с. *Олекса Катренко: Оповідання 40 с., опр. 54 с. Василь В-р: Подорож до краю Діліпутів 50 с., опр. 64 с. *А. Кримский: Переклади 40 с., опр. 54 с. Карти з історії Руси-України. 40 с. *Д. Н. Маміна-Сибіряна: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. *А. Пушкін: Байки 30 с. *Марко Вовчок: оповідання I. часть 30 с., опр. 44 с. *Марта Борейка: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. *Ковалів Стефан: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *Др. Мих. Пачовский: Народні Думи з поясненнями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот.

*Гр. Л. Толстой: Казки 40 с., опр. 54 с. *Поеми О. Кониського: 30 с., опр. 44 с. *Покараша Лож, комедійка Кучальської 20 с., опр. 34 с. Оповідання М. Вовчка. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Сангвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошинської 20 с. *Малий співаник 20 сот. *Клявдія Лукашевич: Серед цвітів, комедія в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошинської 20 с., обі опр. 54 с. Шекспір в повітках 30 с., опр. 60 с. Дві могили, Королевского 18 с., опр. 32 с. Англійські казки, 24 с., опр. 38 с. *Леоніда Глібова: Байки 10 с. *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Думи про княгиню Кобзаря 10 с. Дніпрової Чайки, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. Учитель на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, названі зв'язкою, апробовані Радою шкільною на пагороди пильності до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повітках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педагогічнім у Львові ул. св. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імені Шевченка, ул. Чарнецького ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійського ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і вище в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки виславляє ся за готівку або за послідплатою.

При замовленнях треба дочислити оплату поштовою